

DES DE LA INDIA

A l'estació del tren, «polish?» em va dir el noi, volent dir: enllustrear?

—Vine aquí. Com te dius, maco?

—Jerambhai.

—Quants anys tens?

—Nou. Vol que li enllustri les sabates? Deu cèntims.

—Sí, home sí, té comença. Mes digues-me, vas a l'escola?

—No; tinc de treballar, si no, no menjo.

—Què fa el teu pare?

—Busca papers pels carrers i els ven a la fàbrica. Guanya unes vint pessetes al dia.

—Quants germans tens?

—Som tres nois i quatre noies.

—La mare, què fa?

—Fa els «chapatis» (de farina) quan n'hi ha. Està tuberculosa.

—On viviu?

—A la via, sota el pont, fins que ens treu la policia.

—I els teus germans què fan?

—Quatre de més petits que jo estan amb la mare quan no pidolen. Els dos més grans també enllustren les sabates, i busquen en les escombraries quelcom per menjar. No res.

—Tu sembles llest.

—Porto a casa quinze pessetes cada dia i fins i tot vint si tinc sort. Els meus germans també alguna coseta. Dos germanets es moriren com l'avi aquí sota el pont.

—Metges?

—Vostè està de broma, senyor. Qui ve a sota el pont, i menys si no es té *caler*?

—I no anàreu a l'hospital?

—Potser sí que ens voldrien encara que portem polls. Mes, qui es queda al costat del malalt?, qui guanyarà els pocs diners que necessitem?

—Anem a veure el pont que és a casa teva.

—Vostè se'n fot, senyor. No tenim casa.

Una munió de famílies com la que descrivia el minyó, vivien sota el pont, i tot seguint la paret de la via del tren. Erens els desafortunats, els famolencs, els esclaus de la misèria, als que no arriba la compassió i l'amor dels humans. Hi havia leprosos, paralítics, encorbats, esquelets ambulants, uns menuts amb verola ben viva, uns gossos compartint la misèria amb els humans. Molts semblen físics. I van bruts, fins la netedat costa diner. A tres passos del lloc on viuen hi ha molts excrements humans... Quina misèria, quina monstruositat. Si fossin pocs, mes són milers...

Sota el pont

Sí, vaig donar alguns diners. MES NO ÉS SOLUCIÓ.

D'aquell dia ençà he corregut molts pobles, moltes barreries, milers potser i més, d'aquest Gujerat immens, pampa infinita i he vist riqueses en alguns, certament, mes BEN POCS RICS, i aquests, voltats d'un eixam innombrable de pobres amb pobresa no explicable. No explicable perquè veig que hi ha una bona part que neda en l'abundància, en la prosperitat, tanta prosperitat que corrompeix i fastigueja, com es devia fastiguejar el ric Epulo, mentre a l'altre costat hi ha un món sencer que es podreix de misèria real, damunt de pilons d'immundícia perquè són pobres i ningú no els dona la mà.

Hi he pensat molt, però molt, sobre si hi haurà remei per aquest mal. I trec la conclusió que HI HA REMEI SI TENGIM UNA MICA DE BONA VOLUNTAT.

Jo he passat per tots els estats d'esperit en contemplar aquests desafortunats. Em costa d'estimar el ric de cor glaçat i mà tancada, aferrat al seu diner com l'Epulo. Em costa i no el beneixo. Si Déu l'ha de maleir un dia per haver tancat les seves entranyes a la compassió, que sigui maleït des d'avui si no es commou. Que sigui perdonat i beneït solament quan s'obri a l'amor. Sigui beneït quan torni les llances i espases i en forgi llaures o relles per treballar els camps per donar pa als famolencs. Que siguin perdonats els que tenen milions en els bancs que en facin participants en mesura bona als orfes, als malalts, als leprosos, als destituïts, als que viuen sota els ponts, en les barraques si tenen barraques, i pareixen a l'intemperí com les cabres o com la Mare del Crist va parir, entre les vaques i els fems; als que ja cansats de buscar treball i no trobar-ne, busquen un tros de pa entre les escombraries on s'han orinat persones i gossos, i no ho dic per oratòria, sinó perquè ho he vist, i no han tingut mai un moment de pau i amor. Qui mourà el cor dels epulons?

Quan tarco els ulls i veig el panorama que fa vint-i-sis anys que vaig filmant dintre la meva ment, sento el badall d'una campana; no sé si toca a mort ja, o tan sols a moment, per avisar-nos que el Mane, Teckel, Phares, està ja apareixent a la paret, anunciant-nos la nostra destrucció. N'hi ha que se'n riuen. Europa ha estat sempre el centre del món, la que regna. Mentre Europa sigui rica i prosperi, els altres que s'enfonsin, què importa?

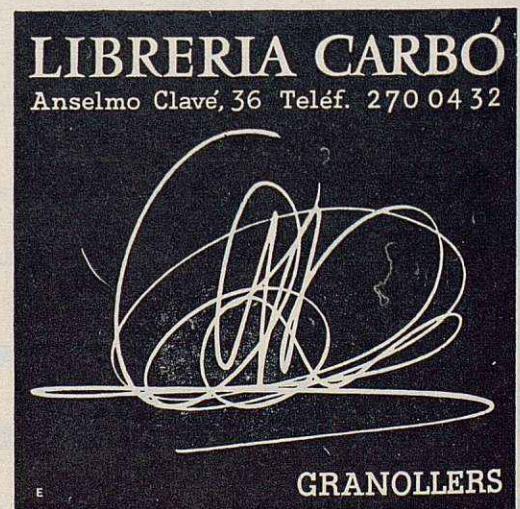
Ai, que l'enemic és molt estrany, que ja dorm entre nosaltres i ens podreix les mateixes entranyes i no ens n'adonem. Pot venir de dintre, pot venir de fora, mes sempre tindrà la mateixa causa: el no haver fet cas dels nostres germans, dels pobres, descastats, desheredats de la fortuna, dels que ploren, dels fills de Déu que potser són els únics que tindran dret a la seva herència.

Jaume Travesa, S. J.

CARRETERA 9/n - TEL. 54

STA. EULALIA DE RONSANA

GRANOLLERS